

Книгата на Даниил — сто седемдесет и три

Папските сенки: Разкриване на влиянието и намеренията зад „Папата на Хитлер“

Jeff Pippenger

2024-04-03

В книгата, озаглавена „Папата на Хитлер“, авторът Джон Корнуел започва разказа за бъдещия папа, който управляваше, когато Хитлер владееше Германия, с неговия дядо и папа Пий IX, които бяха прогонени от град Рим. Когато Пий IX избяга от град Рим, преоблечен като монахиня, единственият човек, когото взе със себе си, беше дядото на бъдещия папа. Корнуел разглежда близките взаимоотношения между двамата мъже и след това посочва как и бащата на бъдещия папа също е бил свързан с центъра на властта на Католическата църква. По този начин той очертава социалната, политическата и религиозната среда на историята от времето на Пий IX до Втората световна война. Този исторически преглед е изключително информативен.

„Още една стъпка в папското самовъзвеличаване бе направена, когато през единадесетия век папа Григорий VII провъзгласи съвършенството на Римската църква. Сред положенията, които той издигна, имаше и едно, заявяващо, че църквата никога не е грешила и никога няма да погреша, според Писанията. Но библейските доказателства не придружаваха това твърдение. Горделивият понтифик също така претендираше за властта да сваля императори и заявяваше, че никоя присъда, която той произнесе, не може да бъде отменена от никого, докато негова прерогатива е да отменя решенията на всички други.“

„Поразителна илюстрация за тираничния характер на този защитник на непогрешимостта бе дадена в начина, по който той се отнесе към германския император Хайнрих IV. Понеже си позволи да пренебрегне властта на папата, този монарх бе обявен за отлъчен от църквата и детрониран. Ужасен от отстъпничеството и заплахите на собствените си князе, насърчавани към бунт срещу него от папската заповед, Хайнрих почувства необходимостта да се помири с Рим. Заедно със съпругата си и един верен слуга той прекоси Алпите посред зима, за да се смири пред папата. Когато достигна замъка, в който се бе оттеглил Григорий, той бе въведен, без стражата си, във външен двор и там, в суровия зимен студ, с непокрита глава и боси нозе, и в жалко облекло, очакваше позволенията на папата да бъде допуснат в негово присъствие. Едва след като прекара три дни в пост и изповед, понтификът благоволи да му дарува опрощение. И дори тогава това стана само при условие, че императорът ще изчака одобрението на папата, преди отново да приеме знаците на царското достойнство или да упражнява кралската власт. А Григорий, възгордян от триумфа си, се хвалеше, че негов дълг е да съкрушава гордостта на царете.“ Великата борба, 57.

Григорий VII беше „защитник на непогрешимостта“, но това нелепо твърдение не беше провъзгласено за официално учение (догма) до времето на Пий IX, който утвърди това

безумно твърдение като установено учение на Първия ватикански събор. Учението беше прието на 18 юли 1870 г., точно сто и петдесет години преди първото разочарование на сто четиридесет и четирите хиляди.

Поуката, която историята дава, е, че когато Пий IX свика Първия Ватикански събор и въведе своето учение за непогрешимостта, неговият подтик произтичаше от омразата му към онова, което бе наричано „модернизъм“. Той не беше основан на идеята, че един папа не може да допусне никакви грешки, когато определя библейски учения, а представляваше защита на папската съпротива срещу влиянието, породено от Френската революция. Той беше насочен срещу онова, което в крайна сметка щеше да стане известно като Комунизъм.

Френската революция предизвика сътресение в управляващата структура на европейските народи, с особена ненавист към онази монархия, която е папството. Един италиански републикански бунт бе временно прогонил Пий IX и неговия най-близък сподвижник от Рим. „Модернизъм“, представен от различните философии, породени от Френската революция, беше заклетият враг на Пий IX, а неговото учение за непогрешимостта бе предназначено да поддържа всяка претенция, която папата отправяше срещу модернистичните идеи, породени от Френската революция.

Даниил, глава единадесета, стих четиридесети, посочва, че през 1798 година южният цар (атеистична Франция) нанесе смъртоносна рана на северния цар (папството).

Учението на Пий IX за непогрешимостта беше свързано с войната, представена в четиридесети стих на Даниил 11, и от последната част на 1869 година до следващата година Пий IX свика Първия ватикански събор, известен като Ватикан I, с цел да утвърди, че папата е глава на католицизма и че католицизмът е глава на всички църкви, както беше провъзгласено в декрета на Юстиниан през 533 година.

Вторият Ватикански събор, известен също като Vatican II, се проведе от 1962 до 1965 година. Той беше повратно събитие в историята на Католическата църква и един от най-значимите вселенски събори в ново време. Съборът беше свикан под ръководството на папа Йоан XXIII и продължи по време на понтификата на папа Павел VI след смъртта на Йоан XXIII през 1963 година. Важно е да се признае ясно изразената разлика между тези два събора.

Първият събор трябваше да установи онова, което се нарича „примат“ на папата, сиреч, че папата е върховният управител, учител и пастир на Църквата, отговорен за съхраняването и тълкуването на вероучителните истини на вярата. Неговата власт се състоеше в определянето на догми, издаването на вероучителни декрети и постановяването на авторитетни изявления по въпроси на вярата и нравствеността, известно като папска непогрешимост. Тя включва и юрисдикционната власт на папата над вселенската църква, включително правото да назначава епископи, да урежда тайнствата и да управлява църковната администрация.

Вторият събор трябваше да пренасочи църквата към икуменическа форма. Съборите представляваха пряко противоположни постановки. Консервативният първи събор бе опроверган от либералния втори събор. Тези две течения се различаваха като нощ и ден, а пророчеството, приписвано на трите тайни на Фатима, разкрива вътрешна война, уместно представена от тези два събора.

Пророчеството посочва една група, която поддържа първенството, представено от Пий IX, като представена чрез онова, което бива наричано или „белият папа“, или „добрият папа“, или „добрият епископ“; а другата група, свързана с Vatican II, е представена чрез „черния папа“, или „лошия папа“, или „лошия епископ“. Спорът между двете политически концепции е представен, когато посетите светилището на чудото във Фатима, във Фатима, Португалия. При влизане пътеката е разположена между статуя на черен папа от едната страна и бял папа от другата страна.

Следователно това става част от наследството на човека, който в крайна сметка ще се превърне в онова, което книгата определя като папата на Хитлер, така че неговите корени са преплетени в борбата между модернизма (южния цар) и папското върховенство (северния цар).

Трябва да се разбира, че авторът на книгата, която разглеждаме, е бил католик в добро канонично положение и че заявената от него цел при написването на книгата е била да хвърли светлина върху твърдението, че папата, управлявал по време на Втората световна война, е подкрепял Хитлер, нацистите или е носел каквато и да било вина за холокоста срещу евреите и други. Когато Корнуел разглежда дядото на Пий XII, който е бил дясната ръка, организираща Първия ватикански събор, историята на борбата между южните и северните царе се разиграва именно в тази история. Когато революцията на „републиканизма“ достигна Италия, за около една година италианците прогониха Пий IX от град Рим и оттогава нататък, дори след като той се завърна, всичко, което папството някога е притежавало, бяха сто и десет акра, известни като Ватиканския град.

Единственият начин, по който той изобщо е могъл да се завърне във Ватикана, е с помощта на френски войски и със заем от Ротшилдови, печално известните еврейски банкери. За да се разбере разумно папското съучастие в холокоста по време на Втората световна война, е необходимо известно основно разбиране за отношението на Европа към евреите след разпятието на Христос. Книгата предполага, че антисемитизмът и расизмът са две различни нагласи, като твърди, че омразата на Хитлер към евреите е била расова, понеже Хитлер е разглеждал евреите като низша категория човешки същества, докато антисемитизмът е бил омраза към евреите, защото те са убили Бога. Дали двете са едно и също, или действително съществува разграничение между тях, реалността на тежкото положение на евреите заслужава да бъде разбрана.

Например, в Америка днес, ако се употреби думата „гето“, повечето мислят, че тя означава бедната, запусната част на града. Но терминът „гето“ първоначално се е отнасял до част от град, особено във Венеция, Италия, където през Средновековието евреите са били

принуждавани да живеят. Първото гето е установено във Венеция през 1516 г., когато Венецианската република ограничава евреите в определен район на града, известен като „geto nuovo“ („нова леярна“), който впоследствие става известен като гетото.

В Европа през Средновековието на евреите бяха налагани ограничения относно местата, където можеха да живеят, както и относно професиите, които им беше позволено да упражняват. Тези ограничения се основаваха на старото определение за антисемитизъм, което се отнасяше до убеждението, че евреите са убили Бога и че всички последвали техни проблеми са били навлечени върху самите тях чрез собствените им действия.

През Средновековието беше установена традиция, според която християните не можеха нито да дават пари на заем, нито да вземат лихва за заем. Евреите бяха освободени от това ограничение и даването на пари на заем се превърна в една от професиите, които им беше позволено да упражняват. Еврейските банкери, като семейство Ротшилд, бяха сарафите поради законовите ограничения относно това какви професии им беше позволено да упражняват. Когато Пий IX се нуждаеше от средства, за да се завърне във Ватикана, раздразнението от това, че вече не управляваше града Рим, се засили поради необходимостта му да се обърне към евреите за пари.

Преди да бъде прогонен от Рим, Пий IX изглеждаше, че принадлежи към един от двата лагера по отношение на евреите и отношението на църквата към евреите. Двата лагера се състояха от онези, които вярваха, че евреите, каквото и да им се случва, просто получават онова, което заслужават, и от другия, който бе склонен да проявява известна милост към евреите. Когато Пий IX се завърна във Ватикана, след като бе прогонен, милостта, която понякога бе проявявал преди изгнанието си, никога повече не бе проявена. Преди изгнанието си той бе закрил гетото в град Рим, а след завръщането си го възстанови и започна да налага данък върху евреите, за да възстанови финансовите си загуби.

Дясната ръка на папа Пий IX беше Маркантонио Пачели, дядото на папата на Хитлер. Той беше юрист, принадлежащ към специална класа юристи, които подкрепяха папството. Неговият син стана част от същата тази елитна класа юристи, както и неговият внук, който в крайна сметка щеше да стане папата на Хитлер. След като книгата проследява историята на дядото на Еудженио Пачели, на баща му, както и неговата младост и образование, тя разглежда длъжността, която Пачели зае, когато започна работата си за папството. Като юрист, произхождащ от елитните папски юристи, той бе избран да оглави отдел, специализиран в договори, които се наричат конкордати. През 1901 г. Пачели беше назначен в канцеларията на Папския държавен секретариат.

Пачели стана пратеник към народите. В пророчески смисъл Пачели се превърна в правната точка на съприкосновение, която довърши блудството на земните царе с папството. През 1903 г. Пий X бе коронясан за папа. Незабавно той започна да напада „интелектуалната отрова“, която пораждаше „релативизъм и скептицизъм“. Човекът, който ръководеше усилията на Пий X да изкорени „модернизма“, беше Умберто Бенини, който работеше в същия отдел като Пачели. Веднъж Бенини заяви за една група историци от световна

величина, че това били хора, за които „историята не е нищо друго освен непрестанен отчаян опит да повръщат. За този вид човешки същества има само едно лекарство: инквизицията!“ За Бенини историк, който изразяваше каквато и да било симпатия към идеите, произлезли от Френската революция, трябваше да бъде екзекутиран.

Официално Бенини ръководеше пропагандното ведомство на папството, но неофициално той ръководеше и тайна шпионска мрежа, предназначена да установява кои католици проявяват каквато и да било симпатия към „модернизма“, произлязъл от южния цар. В крайна сметка през 1910 г. неговата дейност доведе до издаването на разпореждане, което задължи служителите на папството да полагат клетва, наречена Антимодернистическа клетва. Тя все още е в сила. За да бъдете на служба във Ватикана, трябва да се закълнете в омраза към модернистичните идеи, които днес бихме нарекли комунистически идеи.

В резюмето на книгата на Кромуел, на вътрешната подвързия, се казва: „През първото десетилетие на века, като блестящ млад ватикански юрист, Пачели помогна за оформянето на идеология на безпрецедентна папска власт; през 20-те години той използва хитрост и изнудване, за да наложи власт в Германия. През 1933 г. Хитлер стана неговият съвършен партньор в преговорите и бе сключен конкордат, който предостави на Католическата църква религиозни и образователни предимства в замяна на католическо оттегляне от социална и политическа дейност. Това „доброволно“ отричане от политическия католицизъм, наложено от Рим, улесни възхода на нацизма.

На заседание на кабинета на 14 юли 1933 г. Адолф Хитлер изрази мнението си още през същия месец, че конкордатът, изработен от Пачели с нацистите, е дал на Германия „област на доверие.... в разгръщащата се борба срещу международното еврейство“.

Книгата на Корнуел не бе приета добре от католиците, които отказваха да приемат доказателствата, че Пачели е основната причина Хитлер да успее да се издигне на власт, тъй като Германия бе с преобладаващо католическо население. Пачели бе сключил споразумение, което възпрепятстваше католическото издателство, католическите новинарски агенции и католическите училища да казват каквото и да било за насоката, в която вървеше Хитлер, считано от 1933 г. нататък. Книгата проследява явната антисемитска насоченост на Пачели, който впоследствие стана папа по време на Втората световна война. Най-малко три положения могат да бъдат установени въз основа на много надеждни исторически източници, посочени в книгата.

Първото е войната между северния цар и южния цар, както е представена в единадесета глава на Даниил. В тази война противниците са католицизмът срещу атеизма, папата срещу комунизма. Другият момент е, че папата използва нацизма като своя прокси-армия срещу атеизма по време на Втората световна война, така както папата използва отстъпническия протестантизъм през 1989 година като своя прокси-армия срещу атеизма на СССР. Книгата също така определя вътрешната и външната пророческа структура, представена чрез сатанинските послания, които произлязоха от чудото във Фатима.

Пограничната война при Рафия, представена в единадесети и дванадесети стих на Даниил единадесета глава, представлява пограничната война, която в момента се разиграва в Украйна. Древната война беше гореща война; втората е втората прокси война, при която участващите прокси армии влизат в смъртоносно взаимодействие. Рафия определя пограничната война като такава между северния цар и южния цар, но пророчеството учи, че до скорошния неделен закон блудницата на Тир е забравена, Езавел е в Самария, а Иродиада е пропуснала рождения ден на Ирод. Тези трима свидетели за ролята на северния цар в настоящата история са, че тя зад кулисите дърпа конците. Горещите войни, прокси войните и студените войни, които се случват, докато тя е забравена, се осъществяват чрез нейните прокси армии.

Русия е южният цар и сега участва в гранична война, която се финансира от глобалистите на западния свят, главно от прогресивните демократи и RINO (Republican In Name Only) републиканци в Съединените щати. Когато в четиридесети стих на Даниил единадесета глава Съединените щати са представени като прокси армията на северния цар, двете им пророчески характеристики са военна мощ и финансова сила. Съединените щати извършват в Украйна същото дело, което извършиха през 1989 г., като помагат на папата срещу Русия, а прокси армията на място, защитаваща Украйна, е толкова изпълнена с поддръжници на нацизма, че дори мейнстрийм медиите не могат да го отрекат. Рим сега използва същите прокси армии, които използва в горещата война, която беше Втората световна война, и през 1989 г., за да воюва срещу Русия. Прочетете книгата: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„По същия начин, когато Бог щеше да открие на възлюбения Йоан историята на църквата за бъдещите векове, Той му даде уверение за интереса и грижата на Спасителя към Неговия народ, като му разкри „Един, приличен на Човешкия Син“, Който ходеше сред светилниците, символизиращи седемте църкви. Докато на Йоан бе показана последната велика борба на църквата със земните сили, нему бе позволено също да съзре и окончателната победа и избавление на верните. Той видя църквата въввлечена в смъртоносен конфликт със звяра и неговия образ, и поклонението на този звяр наложено под страх от смърт. Но, взирайки се отвъд дима и грохота на битката, той видя множество на хълма Сион с Агнеца, които, вместо белега на звяра, имаха „името на Отца Му написано на челата си“. И отново видя „онези, които бяха победили звяра и неговия образ, и неговия белег, и числото на името му, да стоят на стъкленото море, като държат Божиите арфи“ и да пеят песента на Моисей и на Агнето.“

„Тези уроци са за наша полза. Ние трябва да утвърдим вярата си в Бога, защото тъкмо пред нас е време, което ще изпита душите на хората. Христос, на Елеонския хълм, изреди страшните съдби, които трябваше да предшестват Неговото второ пришествие: „Ще чуете за войни и за военни слухове.“ „Ще се надигне народ против народ и царство против царство; и ще има глад, мор и трусове по разни места. А всичко това е начало на скърбите.“ Макар тези пророчества да получиха частично изпълнение при разрушаването на Ерусалим, те имат по-пряко приложение към последните дни.“

„Стоим на прага на велики и тържествени събития. Пророчеството бързо се изпълнява. Господ е при вратата. Скоро пред нас ще се открие период от поразителен интерес за всички живеещи. Споровете от миналото ще бъдат възобновени; ще възникнат нови спорове. Сцените, които предстои да се разиграят в нашия свят, още не са дори сънвани. Сатана действа чрез човешки оръдия. Онези, които полагат усилия да изменят Конституцията и да си осигурят закон, налагащ спазването на неделята, малко осъзнават какъв ще бъде резултатът. Криза е вече непосредствено над нас.“

„Но Божиите служители не трябва да упоават на себе си в тази велика криза. Във виденията, дадени на Исаия, на Езекиил и на Йоан, виждаме колко тясно е свързано небето със събитията, които се разиграват на земята, и колко голяма е Божията грижа за онези, които са Му верни. Светът не е без управител. Програмата на предстоящите събития е в ръцете на Господа. Величието на небето държи под Своята власт съдбата на народите, както и делата на Своята църква.“ Свидетелства, том 5, 752, 753.